

Koloh Gábor

VERA A MÁSIK VÁROSBAN

Veled visszavonhatatlanul megkezdődött, kedves Vera,
a halottaim számontartása és tegezése.
Sőt, egyáltalán az, hogy halottaimról írok
és innentől kezdve az elmúltak könyvelése.
(Tegezni muszáj, hogy nézne ki, hogy
önnel, kedves tanárnő, végleg megkezdődött,
tudja, amiről nem beszélt, hogyne,
pedig azt hittem, minden rendeződött,
közben meghalt. És ki voltam, hogy látogassam?
Még ha ettől lehetett is volna,
ha nem az élők között kötő tekintélyt figyelem
és úgy fúródok be ágyához a sorba.)
Tehát vezetem hallottaim sorát: hosszabb,
elvilleg – vagy rövidebb, mondjuk ez elvállik
amikor becsatlakozom hozzád is
és rólam ez az undok test elmállik.
Éppenséggel nem várom, meg ugye,
semmi tapasztalattal, ami a személyes részt illeti,
igazán illetlenség, jobban mondva, pofátlanság
mint egy hím páva, aki tetszeni vágyik és billenti
jobbra-balra a farktollát, pontosan úgy
nem akarnék én itt a halálról bármit is,
bár ennek is megvan a maga veszélye,
mert nem kell külön kérvény, bármi kis
filmszakadás, rosszullet, látótérből való kiesés,
peches pillanat meg a többi, meg a többi.
Az meg, hogy ki voltál nekem nemrég,
amikor magáztalak, ilyen hamar úgysem forr ki.

SZEMKÖZTI SZOMSZÉDOM

Várom, hogy a villanyt felkapcsolja.
Vetkőzzön, a haját kibontsa,
nézze magát a tükörben, fürödjön,
törülközzön, villanyt oltson, feküdjön.

Forgolódjon, felkeljen, kinézzen,
az ablakhoz nyomja az arcát egészen,
várja, hogy menjek, nézzem őt,
hogyan érezze magában a póré nőt.

Áthívhatnám, szeretkeznénk, aludnánk.
Idővel összebútorozhatnánk.
De unom, aki lenne belőle és belőlem.
Továbblépnénk, bár maradhatnánk felőlem.

MARADUNK, MENJÜNK

Minden tartalékot feléltünk,
vitáztunk, szerepet cseréltünk,
utaztunk, hazajöttünk, költöztünk,
szórakozásból összeöltöztünk.

De ahogy nem őrizzük az ürüléket,
úgy nem keresünk menedéket
történeteinkben. Mind idételen, lapos.
Kihűlt, színtelen, mindennapos.

Nem melegsünk fel arra, hogy vagyunk.
Ha volna még egymáshoz szavunk,
megbeszélhetnénk, ki költözik, ki marad,
kié a macska, az asztal, postaládán a lakat.

Vagy beszélhetünk arról, hogy mit eszünk,
főzöl-e vagy megint kínait veszünk,
így is el lehet élni sokáig,
még ha szarban gázolunk is bokáig.